

Wonder op speurtocht

Bladzijde 1

Wonder stond al voor het weekbord voordat Mama het ontbijt op tafel had gezet. Maandag, dinsdag, woensdag... Zijn vinger gleed langs de dagen en bleef bij zaterdag hangen. Daar hingen drie dagritmekaarten. Het was zaterdag. Op het bord zag hij dat Opa hem vandaag zou ophalen.

Opa zou hem en Sussie komen ophalen. Daarna zouden ze naar het park gaan voor een speurtocht. En als ze de schat hadden gevonden, zouden ze samen lunchen.

Wonder was blij dat hij wist wat hij vandaag ging doen.

Duidelijk en fijn, dacht hij.

Wonder wist precies wat hij mee wilde nemen: zijn vergrootglas, een potlood en het schrift waarin hij belangrijke ontdekkingen opschreef.

Wonder had nog maar twee dingen in zijn nieuwe schrift opgeschreven:

Slakken zijn sneller als je even niet kijkt.

En:

Sussie heeft mijn laatste koekje opgegeten.

Bij die tweede ontdekking had Sussie geschreven:

Bewijs ontbreekt.

Bladzijde 2

‘Vandaag komt er een echte zaak in mijn schrift,’ zei Wonder.

‘Eerst komt er ontbijt in jou,’ zei mama.

Wonder nam een grote hap van zijn boterham. Want hij wilde dat Opa hem zo snel mogelijk kwam halen.

Precies op dat moment ging de telefoon. Mama luisterde. Haar glimlach verdween niet helemaal, maar ze trok wel één wenkbrauw op.

Wonder kende die wenkbrauw. Die wenkbrauw verscheen als dingen anders liepen dan afgesproken.

‘Wat is er?’ vroeg hij zodra mama ophing.

‘Opa kan jullie nog niet komen halen.’

Wonder keek meteen naar het weekbord. Maar daar stond het toch?

Opa. Park. Speurtocht. Lunch.

‘Waarom niet?’ Mama schoof een stoel naar hem toe.

‘Ik snap dat het heel vervelend is, maar Opa heeft een probleem.

De schatkist is weg.’

Bladzijde 3

Wonder slikte zijn hap door. 'De échte schatkist?'

'De kist die Opa voor de speurtocht had klaargezet.'

'Met de schat erin?'

'Dat denkt hij wel.'

Sussie legde haar boterham neer. 'Dan begint de speurtocht dus eerder.'

Maar Wonder lachte nog niet. In zijn hoofd gingen allerlei vragen tegelijk door elkaar. Kwam Opa later? Gingen ze nog naar het park? Was de speurtocht afgelopen voordat hij begonnen was? En wat gebeurde er dan met de lunch?

'Wacht even,' zei hij. 'Wat gaan we nú doen?'

'Ik breng jullie naar Opa,' zei Mama. 'We gaan hem helpen zoeken.'

De lunchtas neem ik alvast mee.' 'En het park?' 'Dat kan daarna nog.'

Wonder keek opnieuw naar het bord.

'Dus alleen het ophalen verandert?' 'Voor nu wel.'

Wonder liep naar het weekbord toe en verving meteen de kaart door: Ma brengt ons naar Opa. 'Zo,' zei Wonder. 'Nu kunnen we gewoon verder met deze zaterdag.' De kaart voor de speurtocht in het park bleef hangen.

De kaart voor de lunch ook.

Wonder pakte zijn schrift. Bovenaan een nieuwe bladzijde schreef hij:

De verdwenen schatkist.

Daaronder zette hij een dikke streep. Dit was duidelijk belangrijker dan het verdwenen koekje.

Bladzijde 4

Mama bracht Wonder en Sussie naar Opa.

Hij stond al bij de schuur te wachten.

‘Gisteren stond hij hier nog,’ zei hij.

Hij wees naar een lege plek onder de werkbank.

Wonder keek. Toen keek hij nog eens. ‘Ik zie hem inderdaad niet.’

‘Dat is precies het probleem,’ zei Opa.

Wonder stapte de schuur in. Op de werkbank stonden een gieter en een bloempot. Aan de muur hing een touw. Er stond een bezem in de hoek.

Maar geen schatkist.

‘Weet u zeker dat hij niet ergens anders staat?’ vroeg Sussie.

‘Heel zeker. Ik heb zelfs in de koelkast gekeken.’

Wonder draaide zich om. ‘Waarom?’

Opa haalde zijn schouders op. ‘Ik was er toch. En er stond nog taart.’

Sussie grinnikte.

Wonder hurkte bij de lege plek. Op de vloer zat een lichte afdruk in het stof.

‘Stond de kist op de grond?’

‘Nee,’ zei Opa. ‘Op mijn lage krukje.’

Wonder keek naar de afdruk op de vloer. Daar had dus het krukje gestaan.

‘Waar is dat krukje dan?’

Opa keek nu ook. ‘Hé.’

Sussie keek onder de werkbank. ‘Hé,’ zei zij.

Wonder trok zijn schrift tevoorschijn. ‘Twee dingen weg.

Dat is geen gewone verdwenen schatkist meer.’

‘Wat is het dan?’ vroeg Opa. ‘Een dubbele zaak.’

‘Nu missen we het krukje én de schatkist!’

Sussie liep langzaam langs de werkbank. Bij de deur bukte ze.

‘Wat is dit?’ Ze hield een kartonnen kaartje omhoog.

Er zaten een paar stoffige vegen op. In grote letters stond erop:

MAG WEG.

Even zei niemand iets. Toen wees Opa naar het kaartje.

‘Nou, dát had ik niet tegen mijn schatkist gezegd.’

Wonder pakte het kaartje voorzichtig vast. ‘Van wie is dit?’

‘Van Oma, denk ik,’ zei Opa. ‘Ze heeft gisteren spullen uitgezocht.’

Wonder keek naar de lege plek. Toen naar het kaartje.

Toen weer naar de lege plek. Er begon iets op zijn plek te vallen.

‘Wat voor spullen heeft Oma uitgezocht?’ vroeg Wonder.

‘Oude spullen. Dingen die we niet meer gebruiken.’

‘Zoals een krukje?’ vroeg Sussie. Opa zette zijn handen in zijn zij.

‘Ik gebruik dat krukje heel vaak.’

‘Waarvoor?’

‘Om mijn schatkist op te zetten.’

Wonder schreef: **Aanwijzing 1: MAG WEG.**

Daaronder: **Krukje ook weg.**

En toen, heel klein: **Opa eet stiekem taart tijdens onderzoek.**

‘Dat laatste hoeft er niet bij,’ zei Opa.

Wonder hield zijn schrift een beetje dicht tegen zich aan.

‘Alles kan belangrijk zijn.’

Bladzijde 7

In de keuken hing Oma's weekplanning. Wonder ging ervoor staan. Bij vrijdag zag hij de kaart voor spullen uitzoeken. Bij zaterdag stond een kraampje.

'De rommelmarkt,' zei mama. 'Daar is Oma naartoe.'

Opa knikte. 'Oma heeft altijd een kraampje op de markt op zaterdag.'

Sussie keek naar Wonder. Wonder keek naar Sussie. Toen keken ze allebei naar Opa.

'O nee,' zei Opa.

'Misschien wel,' zei Wonder.

Hij legde het kaartje *MAG WEG* op tafel. 'Als dit bij het krukje stond...'

'En de kist stond op het krukje...' zei Sussie.

'Dan zijn ze misschien samen meegenomen,' maakte mama af.

Opa pakte zijn wandelstok.

'Dan gaan we nu heel snel naar de markt voordat we te laat zijn!'

Wonder bleef nog even staan. Alweer ergens anders heen. Hij moest denken aan het weekbord bij hem thuis.

Hij had zich voorgesteld dat ze nu door het park zouden lopen. Hij zou vooropgaan met zijn vergrootglas. Sussie zou vast zeggen dat zij het eerste spoor had gevonden.

Nu moesten ze naar een markt waar hij helemaal niet op gerekend had.

Dat voelde erg vervelend, maar hij wilde de zaak ook oplossen.

‘Is het daar druk?’ vroeg hij.

‘Waarschijnlijk wel,’ zei mama.

Wonder draaide zijn potlood tussen zijn vingers.

‘En wat gaan we daar precies doen?’

‘Eerst gaan we Oma zoeken op de markt.’

Dat was tenminste duidelijk. Bij Oma hing al een kaart van een kraam op de markt. Dat gaf hem toch wat rust in zijn hoofd.

Wonder stopte zijn schrift in zijn tas. ‘Goed. Eerst naar Oma op de markt.’

Bladzijde 9

De rommelmarkt stond vol tafels. Op de ene lagen boeken.

Op de andere stonden kopjes.

Er was een doos met speelgoed en een rek met jassen die allemaal een beetje door elkaar hingen.

‘Daar zijn oude klokken!’ riep Opa.

‘En daar ligt speelgoed!’ zei Sussie.

‘Volgens mij staat Oma bij—’ begon Mama.

Wonder bleef midden op het pad staan.

Klokken. Speelgoed. Oma...

Mensen die langsliepen. Iemand die achter hem een doos neerzette.

‘Wacht,’ zei hij.

De anderen draaiden zich om. ‘Wat doen we eerst?’ vroeg Wonder.

‘Eerst Oma zoeken. Daarna vragen we waar de kist is,’ zei Mama.

Mama wees naar een tafel verderop.

Wonder knikte. Inderdaad. Eén ding tegelijk. Hij liep naast Mama verder.
Sussie kwam aan zijn andere kant lopen.
Oma stond achter een kraam met serviesgoed.
Ze zwaaide. 'Wat gezellig!
Komen jullie ook even kijken?'
Wonder legde het kaartje op tafel. 'We komen voor een belangrijke zaak.'
'Een heel serieuze zaak.'
Oma las wat erop stond. Toen keek ze naar Opa.
Toen naar Wonder. 'Oei.'

Wonder kende die 'oei'.
Dat was geen 'oei, de thee is heet'.
Dat was een veel grotere 'oei'.
Dit belooft niet veel goeds.

‘Het krukje stond bij de spullen voor de markt,’ zei Oma langzaam.

Opa knikte. ‘Met mijn schatkist erop.’

Oma sloeg haar hand voor haar mond. ‘Ik dacht dat die ook weg mocht.

Mijn kraam stond al vol. Daarom heb ik het krukje met de kist aan de mevrouw naast mij gegeven. Zij zou ze verkopen.’

‘Staat de kist daar nu nog?’ vroeg Wonder.

Oma wees naar de kraam naast haar. Daar stond het krukje. Leeg.

Wonder voelde zijn hart sneller kloppen. Ze waren op de goede plek.

Maar de kist was alweer verder.

De mevrouw achter de kraam keek op.

‘Die houten kist? Die heb ik net verkocht.’

‘Net?’ vroeg Sussie.

‘Nog geen vijf minuten geleden.’

Wonder pakte zijn potlood steviger vast. ‘Aan wie?’

‘Een meneer.’

Wonder wachtte. De mevrouw dacht na. ‘Met een plant.’

Wonder schreef het op. ***Meneer. Plant.***

Hij keek weer op. ‘Verder nog iets?’

‘Een behoorlijk grote plant.’

‘Dat helpt,’ zei Sussie.

Sussie draaide zich om en tuurde over de markt. Overal liepen mensen. Mensen met tassen. Mensen met dozen. Een mevrouw droeg een lamp. Maar nergens een grote plant.

Toen tikte Sussie op Wonders arm. 'Daar.'

Tussen twee kramen bewoog een bos bladeren.

Er staken twee voeten onderuit.

'Er loopt een struik weg,' fluisterde ze.

'Meneer!' riep Wonder.

De struik liep door.

'Meneer met de plant!'

De bladeren hielden stil. Langzaam kwam er achter de bladeren een hoofd tevoorschijn.

'Wonder?'

Wonder knipperde. 'Ome Siep?'

Ome Siep keek van Wonder naar Sussie en toen naar Opa.

'Wat doen jullie hier?'

'Onze schatkist zoeken,' zei Sussie.

Ome Siep keek naar het houten kistje dat onder zijn andere arm zat.

'Deze?'

'Die!' riep Wonder.

Opa kwam naast hem staan.

'Die is van mij.'

Ome Siep keek naar de kist. Toen naar Opa. 'Dat is handig.
Dan kun jij me vertellen wat erin zit.'
'Wist u dat niet?' vroeg Wonder.
'Nee. Hij zat op slot.'
'Waarom kocht u hem dan?'
Ome Siep glimlachte. 'Een mooie kist mét een verrassing.
Dat leek me een uitstekende aankoop.'

Wonder sloeg zijn schrift open.
Hij zette een dikke streep onder *Meneer. Plant*.
Daaronder schreef hij:
Verdachte blijkt familie.
Ome Siep boog zich voorover. 'Verdachte?'
'U liep met onze schatkist weg.'
'Ik had hem betaald!'
Wonder dacht even na.
Toen schreef hij erbij: ***Heeft bonnetje.***

Ze liepen terug naar Oma's kraam.

Oma legde de vergissing uit aan de mevrouw van de kraam naast haar.

Die gaf Ome Siep zijn geld terug, zodat de schatkist weer met Opa mee kon.

Ome Siep hield de plant.

'Die is voorlopig nog van mij,' zei hij.

Opa zette de schatkist op het krukje.

Precies zoals hij in de schuur had gestaan.

Wonder en Sussie gingen ernaast staan.

'Maak open,' fluisterde Sussie.

Wonder en Sussie konden de spanning niet meer aan.

De kist moest zo snel mogelijk open.

Want wat zat erin?

Opa klopte op zijn zak.

Toen op zijn andere zak.

Daarna keek hij in zijn jas.

Wonder keek hem aan. 'Opa?

Maak de kist dan open.'

'Een ogenblikje.'

Opa voelde nog eens in zijn zak.

Sussie zag een donkerbruin koordje bij de kraag van Opa's overhemd.

Misschien zit daar de sleutel wel aan, dacht ze.

'En daar, Opa?' vroeg Sussie. Ze wees naar zijn borst.

Opa trok aan het koordje. Daar kwam de sleutel tevoorschijn.

'Juist.

Daarom had ik hem dáár gedaan.

Dan kon ik hem niet kwijtraken.'

Wonder schreef niets op. Hij keek alleen even naar Sussie.

Dat was genoeg.

Opa stak de sleutel in het slot.

Klik.

Heel langzaam ging het deksel omhoog.

Bovenop lagen twee houten medailles.

Op de ene stond *Wonder*.

Op de andere stond *Sussie*.

Daaronder lag een trommel.

Opa haalde het deksel eraf.

Chocoladekoekjes.

Sussie keek meteen naar Wonder.

‘Deze keer zijn er getuigen.’

Wonder lachte.

Opa hing hun allebei een medaille om.

‘Voor twee uitstekende speurders.’

Bladzijde 18

Wonder streek met zijn duim over zijn naam.

Hij had gedacht dat Opa de sporen zou bedenken en dat zij die moesten volgen.
Maar vandaag hadden ze zelf ontdekt waar ze moesten zoeken.

De lege plek.

Het verdwenen krukje.

Het kaartje.

Oma's planning.

De meneer met de plant.

Alles had ergens bij gehoord.

Zelfs Ome Sieps uitstekende aankoop.

'Wat stond er eigenlijk in je schrift?' vroeg Opa.

Wonder sloeg de laatste bladzijde open.

Onderaan schreef hij: ***Zaak opgelost.***

Daaronder: ***Koekjes veiliggesteld.***

'Goed onderzoek,' zei Sussie.

Ze pakte wel gelijk een koekje.

Toen ze later bij het park aankwamen, keek Opa naar het pad.

‘Ik heb hier nog een hele speurtocht klaargezet,’ zei hij.

‘Met pijlen en opdrachten.’

Wonder keek naar zijn medaille.

Zijn hoofd zat nog vol met de markt, het krukje, de kist en Ome Siep achter die enorme plant.

Het was een mooi vol hoofd.

Maar ook wel een erg vol hoofd.

‘We hebben toch eigenlijk een speurtocht gedaan?’ zei Wonder.

‘Jazeker,’ zei Opa.

‘Dat stond ook op mijn planbord,’ zei Wonder.

Ma tilde de lunchtas op. Wonder keek naar de tas.

Toen naar het gras onder de bomen.

‘Ik wil nu wel heel graag eten,’ zei Wonder.

‘Natuurlijk,’ zei Mama.

‘En ik wil de volgende keer voor elke stap een kaartje,’ zei Wonder.

‘Dan blijft mijn hoofd rustiger.’

Mama knikte.

‘Dat lijkt mij een heel goed plan, Wonder.’

‘Dat zijn verstandige plannen,’ zei Opa.

Ze spreidden een kleed uit. Sussie ging zitten en strekte haar benen.

‘De speurtocht was heel anders dan op het bord,’ zei ze.

Wonder pakte een broodje.

Dat was waar.

Ze waren niet opgehaald.

Ze waren eerst naar de schuur gegaan.

Daarna naar de markt.

En de schat hadden ze gevonden bij een plant.

Maar er was steeds iemand geweest die samen met hem keek wat de volgende stap was. Dat had geholpen.

Opa wees naar Wonders medaille. ‘En toch gevonden.’

Wonder glimlachte. ‘Ja. Alleen had de schat vandaag zélf een route bedacht.’

Thuis koos Wonder samen met Mana nieuwe kaarten voor de volgende dag. Daarna pakte hij bij het weekbord zijn schrift.

Opa was nog even mee naar binnen gekomen.

Sussie kwam naast hem staan. 'Wat schrijf je?'

Wonder hield zijn schrift omhoog. Op een nieuwe bladzijde stond:

Meer dagritmekaarten.

En:

Volgende speurtocht.

'En daarna verstoppen wij een keer de schat,' zei hij. Sussie grijsde.

'En dan moet Opa zoeken.'

Achter hen klonk Opa's stem.

'Dat wordt makkelijk. Ik ben heel goed in zoeken.'

Wonder draaide zich om.

'U kon daarnet uw sleutel niet vinden.'

'Die was niet kwijt. Die hing om mijn nek.'

Sussie moest lachen.

Wonder pakte zijn potlood. Voor hun eigen speurtocht schreef hij één belangrijke afspraak op.

Geen kaartje met: MAG WEG gebruiken.

Toen trok hij er een dikke streep onder.

Sommige aanwijzingen waren gewoon té goed.